

[Ninn-Hansen.]

at de, der ikke har forudbetalt, med rette vil synes, at de lider et tab i forhold til andre. Det er ikke små tab, der er tale om. Jeg har foretaget en beregning på indtægter, der ikke hører til de højeste, over, hvad tabet vil være for dem, der ikke har forudbetalt — eller hvilken fordel de ville have haft; hvis de havde forudbetalt. For en indtægt i 1967 på 17.000 kr. drejer det sig om et tab på 450 kr., for en indkomst på 27.000 kr. et tab på 800 kr., for en indkomst på 31.000 kr. et tab på 1.000 kr. Det er mange penge for indkomster, der ikke hører til de højeste, og hvis vi tager øvrige indkomster med, bliver tallene endnu større. Derfor er det naturligt, at vi har været inde på — og det er vel i øvrigt borgmester Bernhardt Jensen i Århus, der allerførst har været inde på det — om man ikke skulle søge at udligne disse tab ved at give fradragsret for skatter, der er betalt i 1967, men som vedrørte 1966-67 eller tidligere indkomstår. Man ville ikke herved overalt kunne opnå en 100 pct.s udligning, men man kunne opnå det for de indkomster, der ligger under 30.000 kr.; for indtægter over 30.000 kr. ville udligningen vel ligge omkring 70-75 pct. Men vi anser det i øvrigt for vigtigt, at forslaget hermed tager hensyn til den sociale balance, idet folk med de mindste indtægter vil opnå den største fordel af det.

Fra regeringspartierne side har man i udvalgsbetænkningen gjort opmærksom på, at hvis man gennemførte en sådan ordning, ville det bevirke, at udskrivningslovens skalaer skulle forhøjes med 13,6 pct., og det skal jeg ikke bestride. Men jeg vil sige, at de grupper, som kunne opnå en 100 pct.s udligning, indtægtsgrupperne under 30.000 kr., ville alligevel til trods for denne ændring af udskrivningsskalaerne opnå betydelige lettelser. For en indkomst i 1967 på 15.000 kr. efter skattefradrag ville der selv efter denne forhøjelse af udskrivningsprocenterne opnås en lettelse på 247 kr. For en indkomst på 22.000 kr. ville der opnås en lettelse på 406 kr., for en indkomst på

25.000 kr. en lettelse på 807 kr. og for en indkomst på 30.000 kr. en lettelse på 1.119 kr.

Vi har ikke helt kunnet forstå, at finansministeren og flertallet her i salen hidtil har villet afvise dette forslag, som jo yderligere har den fordel, at det er let at administrere. Vi synes, at det ikke mindst under hensyn til den retfærdighed, der kunne opnås, og den sociale balance, der ligger i dette forslag, ville være rigtigt at gennemføre det. Der er jo tid til det endnu. Vi har ikke villet stille ændringsforslag om det her ved anden behandling, da vi gerne ville have lejlighed til efter denne debat at gøre et yderligere forsøg på at opnå forståelse for at gå den vej, som andre end vi har anbefalet i udvalget. Også uden for udvalget er det anbefalet; jeg har i særlig grad nævnt borgmesteren i Århus, Bernhardt Jensen, men vi ved, at mange andre har været inde på denne tanke, og jeg håber, vi kan opnå en ny forhandling om den.

Ømann: Som det allerede er sagt, har man i udvalgsarbejdet især koncentreret sig om at finde frem til en brugbar regel, der udlignede skatteforskellen mellem forudbetalere og ikke-forudbetalere; der har ikke manglet velmente forslag i dagspressen, og mange forslag er tilsendt udvalget og udvalgets medlemmer. Man kan sige, at de løsninger, der er foreslået, falder i 2 hovedgrupper: enten kunne man lade den i 1966 ikke betalte del af skatten for skatteåret 1967 gå i fradrag, eller man kunne lave en eller anden tillægsbeskatning af det, der var forudbetalt pr. nytår 1967.

Den første udvej lyder jo så bestikkende, det har vi lige hørt i hr. Ninn-Hansens fremstilling: man ville tilsyneladende ikke straffe nogen, men give andre en fradragsret. Men det er også kun tilsyneladende, at en sådan ordning ville have disse virkninger. Ordningen ville medføre en generel forhøjelse af skatteprocenterne med 13,6, og dermed ville et betydeligt udsnit af sagesløse skatteydere blive ramt, især yngre,